

Sygn. akt VI Ka 250/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: stażysta Anna Pikulska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Elblągu Jana Mieczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2020 r. w Elblągu sprawy

A. T. (1) c. H. i K. ur. (...) w E.

oskarżonej o czyn z art. 178a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 10 marca 2020 r. sygn. akt VIII K 1648/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. II w ten sposób, że obniża okres zakazu prowadzenia przez oskarżoną pojazdów do 4 (czterech) lat,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, przy czym zwalnia ją od opłaty.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 250/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyroki Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 10 marca 2020r. w spr. VIII K 1648/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		A. T. (1)	niekaralność oskarżonej, czyn z zaskarżonego wyroku	informacja z KRK	k.165
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	informacja z KRK	dokument został wydany przez organ do tego uprawniony, nie był kwestionowany przez strony, stąd zasługuje na wiarygodność

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	błędu w ustaleniach faktycznych co do tego kto kierował pojazdem	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>brak było wiarygodnych dowodów aby dać wiarę oskarżonej, że w dniu 28 marca 2019r. samochodem osobowym m-ki M. kierował mąż oskarżonej a nie oskarżona i by w tym zakresie ustalenia faktyczne sądu I instancji uznać za błędne, gdyż:</p> <p>- ryzykowny sposób jazdy kierowcy samochodu m-ki M. doprowadził do zatrzymania tego samochodu przez świadków- osoby obce dla oskarżonej i jej męża, którzy to świadkowie nie mieli żadnych powodów by kłamliwie obciążyć oskarżoną i wskazywać na nią jako na kierowcę pojazdu; a to z ich konsekwentnych i nawzajem spójnych relacji wynika, że samochodem tym kierowała</p>		

oskarżona, a w samochodzie były tylko psy, nie było innej osoby tj. męża oskarżonej,

- obserwujący sposób jazdy oskarżonej i uczestniczący w zatrzymaniu pojazdu oskarżonej R. J. bezpośrednio po tym zawiadomił o zdarzeniu policję, w zawiadomieniu wskazał, że kierowcą była kobieta,

- przybyli na miejsce policjanci udali się do miejsca zamieszkania oskarżonej i policjant M. K. uzyskał wtedy od oskarżonej informację, że to ona kierowała pojazdem; nadto zeznania policjantów nie były rozbieżne w taki sposób by uznać je za niewiarygodne, policjant M. K. pamiętał wiele szczegółów zdarzenia, ponadto zeznania policjantów wpisywały się w relacje świadków jazdy i zatrzymania oskarżonej i mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych,

- brak dowodów by zeznający na niekorzyść oskarżonej świadkowie byli z nią lub z jej rodziną w konflikcie lub by mieli inny powód do złożenia kłamliwych zeznań obciążających A. T.,

- logika zdarzeń wynikająca z konsekwentnych relacji świadków K. J., R. J., M. Posiadały, dokumentacji z interwencji, wyniku badania oskarżonej, nagrania zgłoszenia i zeznań policjantów, w szczególności M. K. przekonuje, że dowody te we wzajemnym powiązaniu stanowią nawzajem uzupełniająca się całość, stąd zasługują na wiarygodność, a nadto potwierdzają winę oskarżonej w popełnieniu zarzucanego i przypisanego jej czynu,

- ponadto nie wykazano wiarygodnymi dowodami by to świadkowie, a nie oskarżona byli pod wpływem alkoholu, bo nie potwierdzili tego przybyli na interwencję policjanci ani nawet syn oskarżonej; a jedynie z relacji oskarżonej i jej męża, w więc osób żywotnie zainteresowanych tym by zdyskredytować zeznania naocznych świadków zatrzymania i jazdy oskarżonej po to by uchronić A. T. od odpowiedzialności karnej, wynika, że świadkowie ryzykownej jazdy oskarżonej byli pod wpływem alkoholu,

- nie wykazano też wiarygodnymi dowodami by to kierowca pojazdu jadącego za M. jechał w sposób opisany w apelacji przez oskarżoną, by to osoby z tego pojazdu były agresywne i awanturowały się z mężem oskarżonej,

- to oskarżona i członkowie jej rodziny mieli powód by wskazywać na męża oskarżonej jako kierowcę pojazdu, bo skoro badanie oskarżonej tuż po zdarzeniu wykazało jej nietrzeźwość – 0,95 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (czyli prawie 2 promile), to musieli oni zdawać sobie sprawę z tego, że oskarżona odpowie karnie za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwym i że kara- z uwagi na stopień nietrzeźwości- nie będzie niska, a więc składali takie relacje by tego uniknąć, przy czym ich zeznania i wyjaśnienia były odosobnione, mało logiczne i nie mogły stanowić wystarczającej podstawy do tego by odmówić wiarygodności pozostałym dowodom obciążającym oskarżoną,

Reasumując, to nie można zgodzić się z zarzutem, który można zakwalifikować jako zarzut błędu w ustaleniach faktycznych,

zawartym w apelacji oskarżonej, a wynikającym ze sformułowania „ja nie prowadziłam samochodu, prowadził mój mąż”. Skarżąca opiera się tu bowiem przede wszystkim na swojej wersji przedstawionej na rozprawie, a także tej opisanej w relacjach osób najbliższych tj. jej męża i syna i chce by nadać im prymat przed wszystkimi innymi dowodami. Jednak wbrew takim takiej tezie i argumentom z apelacji to nie można odmówić wiarygodności dowodom obciążającym, z powodów wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i tych zaprezentowanych powyżej. Stąd nie można było uwzględnić zarzutu co do błędnych ustaleń faktycznych, opartych na stwierdzeniu, że jedynie wersja przedstawiona przez oskarżoną i jej członków rodziny powinna stanowić podstawę wydania orzeczenia w sprawie. Trzeba wskazać, iż to, że w niniejszej sprawie sąd orzekający ocenił poszczególne dowody pod kątem ich wiarygodności nie w taki sposób, jak życzyłaby sobie tego skarżąca, wcale jeszcze nie oznacza, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguł logicznego wnioskowania, prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy czy doświadczenia życiowego. W świetle zaś przytoczonych przez Sąd Rejonowy w Elblągu w pisemnych motywach orzeczenia okoliczności, a także mając na uwadze wymowę całego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, to nie sposób podważyć prawidłowości poczynionych przez sąd I instancji ustaleń stanu faktycznego, przemawiającego za sprawstwem oskarżonej w zakresie przypisanego jej przestępstwa kwalifikowanego z art. 178a§1kk.

Wniosek		
Wniosek, który można wysnuć z treści apelacji, o zmianę wyroku i ustalenie, że pojazdem kierował mąż oskarżonej (co powodowałoby uniewinnienie oskarżonej)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
z powodów dla których uznano zarzut za niezasadny		
Lp.	Zarzut	
2.	rażąco surowej kary grzywny (bo sąd błędnie ocenił dochody oskarżonej i to czy mąż pozostaje na jej utrzymaniu czy nie) i okresu zakazu prowadzenia pojazdów (bo sąd z zawziętością ukarał oskarżoną maksymalnie i zabrał prawo jazdy oskarżonej na 7 lat co skutkuje pozbawieniem jej pracy)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
-sąd I instancji wymierzył oskarżonej karę grzywny 100 stawek dziennych po 30 zł czyli 3.000zł mając na uwadze znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu (wynikający z okoliczności wymienionych w pisemnym uzasadnieniu wyroku) a także uwzględniając jej sytuację finansowo-rodzinną wynikającą z oświadczenia samej oskarżonej z k. 52, które stanowiło podstawę danych zawartych na k.53, 68. Co prawda oskarżona na k.90		

oświadczyła, że za 2019r. jej przychód to 59 tys zł, ale nie przedstawiła na to żadnego dokumentu, właściwie nie potrafiła określić dochodu. Natomiast w oświadczeniu na k. 90 nie wspomniała – a uczyniła to dopiero w apelacji- że jej mąż ma być na jej utrzymaniu, gdy wcześniej twierdziła, że nikogo nie ma na utrzymaniu.

Ponadto dopiero w apelacji oskarżona podniosła, że jej mąż jest chory, ale nie podała na co mąż choruje i nie przedstawiła żadnych dokumentów które by obrazowały chorobę męża, natomiast wcześniej podawała, że mąż pomaga jej w działalności gospodarczej. Stąd okoliczności podnoszone w apelacji trudno uznać za wykazane i takie które powinny posłużyć do obniżenia kary grzywny.

Ponadto kara grzywny 100 stawek dziennych po 30 zł czyli 3.000zł, gdyby nawet przyjąć, że oskarżona osiąga dochód niższy od deklarowanych wcześniej przez nią 5.000zł/miesiąc, nie jest rażąco surową odpłatą karną dla sprawcy przestępstwa z art. 178a§1kk, którego nietrzeźwość (której granica wynosi 0,25mg/l- art. 15 §16 kk) była znaczna, bo wynosiła 0,95 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu(czyli prawie 2 promile), a sposób jazdy opisany przez naocznych świadków – ryzykowny. Trzeba też zaznaczyć, że grzywnę wymierza się w stawkach dziennych od 10 do 540 stawek (art. 33§1kk), a więc nie wymierzono oskarżonej maksymalnej liczby stawek, a wysokość jednej stawki ustala się od 10zł do 2.000zł (art. 33§3kk), stąd i wysokość stawki grzywny wymierzonej A. T. nie razi nadmierną surowością. Trzeba

też zaznaczyć, że 3.000zł to kwota oscylująca wokół minimalnego miesięcznego wynagrodzenie za pracę, a kara grzywny by odnieść skutek wychowawczy i prewencyjny nie może być karą symboliczną tj. taką której skazana nie odczuje. Dlatego wymierzona grzywna nie może być oceniona jako kara nadmiernie surowa tj. taka której w ustalonych okolicznościach sprawy nie można zaakceptować,

- ponadto nie można było też uznać, że środek karny w postaci świadczenia pieniężnego 6.000zł jest rażąco surowy skoro oscyluje wokół dolnej granicy wymiaru środka z art. 43a§2 kk określonego w ustawie jako „w wysokości co najmniej 5000 złotych”, gdy oskarżona została skazana za przestępstwo określone w art. 178a§1kk a jej ustalona nietrzeźwość wynosiła 0,95 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu(czyli prawie 2 promile),

- jedynie można było obniżyć okres zakazu prowadzenia pojazdów z pkt. II wyroku, przy czym sąd nie mógł zrezygnować całkowicie z orzeczenia tego zakazu, gdyż w myśl art. 42§2kk orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wobec nietrzeźwego sprawcy przestępstwa p-ko bezpieczeństwu w komunikacji jest obowiązkowe (o czym świadczy użyty w tym przepisie zwrot „orzeka”); ponadto z art.42§2kk wynika by orzekać taki zakaz na okres nie krótszy niż 3 lata, stąd sąd I instancji musiał w pkt. II wyroku taki zakaz orzec a na jego orzeczenie nie ma wpływu okoliczność podniesiona w apelacji oskarżonej, iż zabranie jej prawa jazdy będzie skutkowało pozbawieniem jej pracy.

Sąd odwoławczy zgadza się też z argumentacją sądu I instancji, iż wysoki stopień nietrzeźwości oskarżonej, przemawiał za ustaleniem okresu zakazu z art. 42§2kk powyżej granicznego okresu 3 lat, ale jednocześnie zauważa, że Sąd Rejonowy w Elblągu nie nadał właściwego znaczenia temu, że oskarżona ma 57 lat (co podkreśliła w apelacji) i dotychczas nie wchodziła w konflikty z prawem (o czym świadczy treść informacji z KRK). A wobec tego można było prognozować, że przypisane jej przestępstwo z art. 178a§1kk było jednorazowym wybrykiem w jej dotychczasowym życiu, a orzeczone w zaskarżonym wyroku grzywna, świadczenie pieniężne i obligatoryjny zakaz prowadzenia pojazdów będą wystarczającą nauką dla oskarżonej i spowodują, że nie będzie naruszała norm prawnych w przyszłości. Mają powyższe na uwadze, a także praktykę tutejszego sądu dot. formułowania okresu zakazu z art. 42§2kk, to sąd odwoławczy uznał, że wystarczający dla osiągnięcia takiego celu orzeczonego zakazu będzie zakaz z art. 42§2kk obniżony do okresu 4 lat, gdy znaczny stopień nietrzeźwości nie pozwalał na określenie go na minimalny okres 3 lat. Co doprowadziło do częściowej zmiany wyroku w zakresie dot. rozstrzygnięcia z pkt. II, przy uznaniu, że wyrok w pozostałym zakresie zasługuje na pełną aprobatę sądu odwoławczego.

Wniosek

wynikający z treści apelacji wniosek o zmianę wyroku co do wymierzonej kary grzywny

zasadny

częściowo zasadny

(i świadczenia pieniężnego) oraz zakazu prowadzenia pojazdów	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
z powodów dla których uznano zarzut co do rażąco surowej kary grzywny (i świadczenia pieniężnego) za niezasadny, a uwzględniono zarzut nadmiernej surowości środka – okresu zakazu prowadzenia pojazdów		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok sądu I instancji poza rozstrzygnięciem z pkt. II co do okresu zakazu	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
z przyczyn wskazanych w rozważaniach dot. podniesionych w apelacji zarzutów	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
zmieniono zaskarżony wyrok w pkt. II w ten sposób, że obniżono okres zakazu prowadzenia przez oskarżoną pojazdów do 4 lat, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy	
Zwięźle o powodach zmiany	
z przyczyn wskazanych w rozważaniach dot. podniesionych w apelacji zarzutów	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt. III	ponieważ uwzględniono apelację tylko w niewielkiej części dot. okresu zakazu prowadzenia pojazdów, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, to zasądzono od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, przy czym zwolniono ją od opłaty (art. 634kpk, art. 636§1 kpk, art. 624§1 kpk) tym bardziej, że oskarżona będzie musiała zapłacić grzywnę i kwotę świadczenia pieniężnego

7. PODPIS